

Arrest

nr. 69 288 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was niet gekend bij de verwerende partij toen hij zich op 1 oktober 2010 aanmeldde bij de gemeente Heusden-Zolder. Hij legde zijn Guinees paspoort voor, geldig van 9 juli 2010 tot 8 juli 2015.

1.2. Op 8 november 2010 werd aan de burgemeester van Heusden-Zolder de instructie gegeven om verzoeker in het bezit te stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel werd als volgt gemotiveerd: *"artikel 7, alinea 1- 1° van de Wet van 15 december 1980: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; geen visum."*

1.3. Tegen die beslissing stelde verzoeker op 24 december 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Verzoeker deed op 27 januari 2011 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van partner duurzame relatie. Hij legde een attest wettelijke samenwoning voor op 27 januari 2011, aangegaan tussen hem en mevrouw A. D. M. R, van Nederlandse nationaliteit, geboren op 10 juli 1990, een Guinees paspoort, een geboorteakte, een bewijs van ongehuwde staat en bewijzen ter staving van de duurzame relatie. Verzoeker werd verzocht ten laatste op 27 april 2011 documenten ter staving van de duurzame relatie voor te leggen.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep, ingesteld op 24 december 2010, bij arrest nr. 59 327 van 6 april 2011.

1.6. Verzoeker kreeg op 10 juni 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 27.01.2011 door A, A. A, geboren te Conakry, op 13.10.1986 en van Guineese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

□ *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40bis, §2 bepaalt het volgende: 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd': 2°: 'de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.'

Verder in artikel 40 bis, §2 wordt gesteld: 'de minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminsten een jaar samengewoond hebben.'

Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar is en betrokkene geen bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij reeds één jaar voor zijn komst naar België hebben samengewoond en dit bovendien evenmin blijkt uit de gegevens van het rijksregister, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht op.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: Schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht. Dat verzoeker voldoende bewijst dat hij en zijn Nederlandse partners mekaar al minstens 1 jaar kennen. Verzoeker hoeft dan ook niet cumulatief aan te tonen dat hij 1 jaar voor zijn komst naar België heeft samengewoond met zijn partner. Verzoeker heeft een huurovereenkomst afgesloten samen met zijn partner in verband met de woning te 3550 Heusden-Zolder, (...). (zie bijlage) De huurovereenkomst gaat in vanaf 8 april 2011. Ondertussen is verzoeker samen met zijn partner verhuisd naar 3580 Beringen, (...). Het energieprestatiecertificaat dateert van 28/04/2010 wat eveneens bewijst dat partijen elkaar

reeds méér dan 1 jaar kennen. (zie bijlage) Bovendien hebben verzoeker en zijn partner een gemeenschappelijke rekening geopend. (zie bijlage) Dat verzoeker, om deze relatie te officialiseren, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft aangegegaan. Dat verzoekers inschrijving evenwel geweigerd werd om volgende reden: "Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar is en betrokkene geen bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij reeds één jaar voor zijn komst naar België hebben samengewoond en dit bovendien evenmin blijkt uit de gegevens van het rijksregister, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene." Dat verzoeker evenwel benadrukt dat hij al méér dan 1 jaar een relatie heeft met zijn partner, zodat het dan ook niet correct en rechtvaardig overkomt dat zijn aanvraag tot een wettelijke samenwoning met zijn partner geweigerd wordt. Al minstens sedert begin januari 2010 kent verzoeker en zijn partner elkaar. Op 27 januari 2011 leggen verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning. Op 10 juni 2011 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekers inschrijving geweigerd werd om volgende reden: "Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar is en betrokkene geen bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij reeds één jaar voor zijn komst naar België hebben samengewoond en dit bovendien evenmin blijkt uit de gegevens van het rijksregister, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980." Dat verzoeker van mening is dat de stukken manifest voldoende zijn om zijn relatie te bewijzen. Het dient inderdaad benadrukt te worden dat dit standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins kan aanvaard worden en dat er sprake is van een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht. Ondertussen is de Nederlandse partner van verzoeker al 21 jaar geworden. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel eveneens heeft geschonden. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker en zijn Belgische partner. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is".

2.3. Verzoeker stelt samenvattend dat hij voldoende heeft bewezen dat hij en zijn Nederlandse partner elkaar minstens één jaar kennen en meent dat hij niet cumulatief diende aan te tonen dat hij één jaar voor zijn komst naar België heeft samengewoond met zijn partner. Hij vervolgt dat zijn partner ondertussen al 21 jaar is geworden en dat daardoor het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.6. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, 2° en artikel 40bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zijn partner nog geen 21 jaar is en de minimumleeftijd niet kan worden teruggebracht tot 18 jaar omdat zij nog geen jaar hebben samengewoond.

2.8. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die als minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

"De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, dat het koninklijk besluit vormt waar naar verwezen wordt in artikel 40bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

2.9. Verzoeker betwist dat hij al een jaar diende samen te wonen met zijn partner en meent dat het volstaat dat de relatie al minstens een jaar duurt. Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft het feit dat verzoekers partner nog geen 21 jaar oud is, zoals nochtans wordt vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontkent dit gegeven niet. Dit gegeven volstaat om de aanvraag af te wijzen. Immers, verzoekers partner is geboren op 10 juli 1990 en was derhalve nog geen 21 jaar oud op het moment dat verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deed en evenmin op het moment dat de beslissing genomen werd. In dit verband dient er op gewezen te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.10. In de bestreden beslissing wordt er, met toepassing van artikel 40bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet louter op gewezen dat de leeftijdsvereiste van 21 jaar kan worden teruggebracht tot 18 jaar *"wanneer zij bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben"*. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat de partners niet hebben bewezen dat zij reeds een jaar voor de aanvraag samengewoond hebben. Deze vermelding in de bestreden beslissing betreft louter het nagaan van de mogelijkheid of de leeftijdsvereiste *in casu* kon worden teruggebracht tot 18 jaar, hetgeen niet het geval is aangezien niet aan de voorwaarde hiervoor voldaan is. Verzoeker betwist overigens niet dat hij niet heeft aangetoond dat zij één jaar samengewoond hebben voor zijn aankomst in het Rijk. Bovendien vindt dit evenmin steun in het administratieve dossier.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het bestuur heeft geoordeeld op basis van correcte feitenvinding zoals deze ook terug te vinden is het administratief dossier, zij kwam tot haar beslissing na onderzoek. De resultaten van de afwegingen die hierbij gemaakt werden, staan vermeld in

de motivering van de bestreden beslissing, zowel in rechte als in feite. Verzoeker toont geenszins aan dat het bestuur onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De bestreden beslissing steunt op afdoende ter zake dienende pertinente en deugdelijke motieven. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC